

קין

שחקנים:

הרוצח

גלזר – אביו.

המזמין

1. עסקים

(כתם אור מטלוויזיה מאיר את הבמה החשוכה. נשמעת מוזיקה מונוטונית של רוק כבד. האור מגלה בהדרגה את הרוצח. איש צעיר המתקין את בגדיו, עומד וצופה בטלוויזיה הפועלת. בודק שוב ושוב את בגדיו ושוב - מבטיו נודדים לטלוויזיה. בהדרגה, מאחורה, מתגלה קצה של שלט פרסומת ענק שרק כמה מהאותיות הענקיות נראות למחצה. על הבמה שני כיסאות ודלת בקיר האחורי. כעבור זמן מה נכנס המזמין. גבר כבן ארבעים וחמש, לבוש חליפה, אוחז מזוודה קטנה. הרוצח נפנה אליו. המזמין מניח את המזוודה על השולחן. הרוצח נראה כמי שחושש מעט מהמזמין. ממתין למוצא פיו. המזמין מעיף מבט אל הטלוויזיה. הרוצח מתייחס לזמרת השרה שם)

הרוצח: היא נכנסת לי בפנים. היא עושה לי את זה.

(המזמין בוחן אותו בשתיקה)

הרוצח: היא מכניסה לי את זה ישר בבטן.

(המזמין סוקר את השלט הענק. מסתכל בטלוויזיה)

המזמין: תסתובב.

הרוצח: להסתובב?

המזמין: שנראה אותך. תסתובב. תזוז.

(הרוצח מסתובב, נע מעט בחדר)

המזמין: טוב. ראיתי. למה אין מספר על הבית כאן? אין מספרים

על הבתים. אין שמות על תיבות המכתבים וגם הפעמון.

הרוצח: הפעמון?

המזמין: הוא לא עובד. כמה ניסיון יש לך?

הרוצח: אתה שואל אותי?

המזמין: אני שואל אותך.

הרוצח: שניים. שנים... בצבא.

המזמין: אתה יודע לירות באקדח?

הרוצח: בטח שאני יודע עם אקדח. לא משנה לי, סכין, אקדח.

אותו דבר.

המזמין: אקדח.

(הוא נפנה אל השולחן, מתחיל לפתוח את המזוודה. מתבונן אל השלט תוך כך)

הרוצח: זה הפרסומות. את הכי גדולות בארץ אתה יכול לראות מהחלון הזה. ישראל זה כמו אמריקה. היי-טק.

(המזמין פותח את המזודה. בתוך המזודה נמצאים אקדחים מסוגים שונים)

המזמין: תבחר לך.

הרוצח: זה מקצועי... אתה מקצועי.

המזמין: אני קבלן. מקבל כל מיני עבודות. קושר חוטים. יש לי קשרים.

(הרוצח מוציא את אחד מהאקדחים)

המזמין: קוטר עשרים ושניים. צ'כי. מחסנית שניים עשר. דיוק של חמישים מטר. טווח שלוש מאות.

(הרוצח מכוון ב"מומחיות" את האקדח, מוריד לצד גופו ושוב מרים ומכוון. הסגנון שלו נראה כחיקוי של התנהגות שנצפתה בטלוויזיה)

המזמין: אתה אומר שרית עם אקדחים?

הרוצח: בטח שריתי... הרבה יריתי. אמרתי לך, בצבא.

המזמין: בצבא לא יורים באקדחים.

הרוצח: ירינו בערבים באקדחים. יותר נוח להסתיר אותם מתחת לבגדים. הצייד קראו לי. אני הרחתי אותם, את המבוקשים. אני צייד בנשמה.

(המזמין נוטל ממנו את האקדח ונותן לו אקדח קטן יותר)

המזמין: אקדח שירות קטן. שניים עשר מילימטר קוטר. נשי, יעיל, זורקים לפח וגמרנו.

(הרוצח מנסה אותו, מכוון, מכניס לתוך כיס מעילו. מוציא)

הרוצח: קטן מידי

(המזמין נותן לו אקדח עצום בגודלו)

המזמין: זה יכול לעשות חורים בפיל.

הרוצח: לזה אני קורא אקדח.

המזמין: זה תותח.

הרוצח: רואים עליו.

(המזמין נוטל ממנו את האקדח)

המזמין: אתה לא מקצועי.

הרוצח: אני לא מקצועי?

המזמין: מקצוען לא לוקח תותח.

רוצח: אני מקצועי, אני אומר לך. מהצבא. מאקי סיפר לך עלי, נכון? מאקי, ככה הגעת אלי. משם הוא מכיר אותי. מהצבא. אז לא הרגתי באזרחות, אבל אם לא מתחילים אז אי אפשר להיות מקצועי. לומדים מהניסיון, לא? איך לומדים? ויש לי את זה. אני יודע שיש לי את זה.

(המזמין נפנה אח המזוודה ומוציא צלוחית. מניח אותה על השולחן, מוציא קופסא קטנה, יוצק את תוכנה לתוך הצלוחית. מניח כף, מורה לרוצח להתיישב מול המרק. הרוצח מהסס אבל לבסוף מציית)

המזמין: תשתה את המרק. בדרך כלל אני בוחר אנשים דרך מרק. אני מזמין להם מרק ומסתכל עליהם.

(הרוצח מבונן בו בשתיקה ואז מתחיל לשתות בכף את המרק. הוא מנסה להיות זהיר ככל שניתן)

הרוצח: יש לי את זה, אתה רואה?...

המזמין: אני מסתכל איך מוצצים את המרק. אם נשפך על הסנטר. (הרוצח מכפיל את זהירותו בעת שתיית המרק)

הרוצח: לא נשפך לי...

המזמין: אני מסתכל איך משתמשים בלחם.

הרוצח: אבל לא נתת לי לחם...

המזמין: הקצב זה הכי חשוב - הקצב. ובלי לחם.

הרוצח: לא נתת לי לחם!

(הרוצח בולע את הכף האחרונה. מראה את הצלוחית הריקה)

הרוצח: הנה. אני אומר לך - יש לי את זה! אני יודע!

המזין: אין לך.

הרוצח: לא נזל לי, יש לי את ה... הקצב.

המזמין: אין לך. איך לך פרופיל. זה מתאים.

הרוצח: פרופיל?

המזמין: אין לך תיק במשטרה, אין לך רקע, אתה חלק מהקהל, אתה כתם בלתי מזוהה. אתה מתאים.

הרוצח: עברתי את ה... הבחינה?
המזמין מוציא מתוך המזוודה זוג כפפות ומשליך אותן על שולחן)
המזמין: תמדוד.

הרוצח: זה אומר שהתקבלתי, כן?
(הרוצח לובש את הכפפות. המזמין מוציא תמונה מכיסו. מראה לרוצח)
המזמין: תסתכל. תקרא.

הרוצח: אני קורא.
המזמין: תזכור את השם הזה, את התמונה שלו.
הרוצח: אני אזכור.
המזמין: אתה זוכר?
הרוצח: כן.
המזמין: עכשיו תאכל את זה.
הרוצח: לאכול את זה?
(ואחרי השתהות הוא מכניס את הנייר לפיו ואוכל אותו. בולע)
המזמין: שים לב. אתה תיכנס לקבלה, לפואייה, תשב שם ותסתכל בפנים של האנשים. תסתכל עד שתראה אותו.
הרוצח: אני אמצא אותו. אל תדאג. אני צייד.

המזמין: אני לא דואג. אתה תחכה עד שהוא יקום וייכנס לבית שימוש שם. מתי שהוא ייכנס, תקום ותיכנס אחריו.
הרוצח: ואם הוא לא יצטרך להשתין?
המזמין: הוא יהיה מוכרח. הכליות שלו חלשות. הוא משתין.
הרוצח: הוא יהודי?
המזמין: בגלל שהוא משתין?
הרוצח: לא. סתם.
המזמין: בטח שהוא יהודי. כולנו יהודים. יהודי הוא כמו כל אחד אחר.
הרוצח: הבל לא היה יהודי.
המזמין: הבל?

הרוצח: אתה יודע. קין, הבל, מהתנ"ך.... הם לא היו יהודים. זה היה לפני שהמציאו את כל העניין הזה של יהודים וכל זה....

(המזמין מוציא מספר שטרות ומניח אותם על השולחן)

המזמין: זו המקדמה. את היתר תקבל אחרי.

הרוצח: עשרת אלפים?

המזמין: תספור אחר כך.

(עיניו של המזמין נודדות שוב אל המסך. המוזיקה ממשיכה להישמע)

הרוצח: היא תופסת אותי בבטן. ישר בבטן.

(המזמין אינו מגיב. עיניו בטלויזיה. המוזיקה נמשכת. הרוצח שוב מנסה לפתח שיחה, להעביר את המתיחות הפנימית שבו לפסים ידידותיים יותר)

הרוצח: תגיד לי, מה יש לך נגדו בכלל?

המזמין: נגד מי?

הרוצח: נגדו. נגד האיש הזה.

המזמין: אין לי שום דבר נגדו.

הרוצח: אז למה אתה רוצה שאני יהרוג אותו?

המזמין: זה לא אני. מישהו אחר רוצה.

המזמין: מי זה?

המזמין: לא עניינך

(ופתאום הוא מגיב במפתיע למראה הזמרת בטלויזיה)

המזמין: היא גמורה.

הרוצח: אתה לא אוהב אותה?

המזמין: היא סתם עושה רעש והיא יודעת את זה.

הרוצח: הרעש הזה, זה החיים היום.

המזמין: היא גמורה.

(המזמין אוסף את חפציו ונועל את המזוודה)

הרוצח: אתה יכול לסמוך עלי מאה אחוז.

המזמין: אני לא סומך על אף אחד. אני מאמין באינטרסים בחברה קפיטליסטית.

הרוצח: כן? ... גם אני.

המזמין: שילמו לי לבצע עבודה. אני שילמתי לך. אתה המבצע.
אם תיכשל, המזמין שלי יכעס עלי, אני אכעס עליך. אני
אצטרך לפטר אותך.

הרוצח: אני לא שכיר או משהו כזה. אי אפשר לפטר אותי.

המזמין: בדיוק. בגלל זה אצטרך להרוג אותך.

(והמזמין נפנה לצאת. הרוצח עומד נדהם מהדברים)

הרוצח: מה אתה חושב שכאן? אפריקה? אמריקה? אתה חושב
שכאן... מה?

(המזמין מסתלק. הרוצח עוד עומד המום. הוא מתעשת, מסיר את הכפפות
ומכניס אותן לכיסו)

2. חיי הפנים של הרוצח

(הרוצח נפנה אל דלת בית שימוש הנמצאת בדופן האחורי של הבמה. הוא מסיר את המעיל שלו. תוך כך הוא נפנה אל הדלת ובוועט בה. אין תגובה. הרוצח מסיר את הג'קט שלו ופתאום הוא שב ובוועט בכוח בדלת)

הרוצח: תגמור כבר! אמרתי לך לגמור!
(מעבר לדלת נשמע קולו של גלזר, אביו של הרוצח)

גלזר: אני גומר.

(הרוצח מסיר את חולצתו, מוציא שפופרת ומתחיל למרוח על ידיו. כעבור זמן קצר הוא שב ובוועט בדלת. קולו של גלזר נשמע מעבר לדלת)

גלזר: אני גומר!

הרוצח: כבר חצי שעה שאתה גומר! מה אתה גומר שם? תגמור או שאני שובר את הדלת!

(הוא מסיים למרוח את ידיו בשמן, מאגרף ופותח את אצבעותיו. הוא שב ובוועט בדלת. גלזר צועק מעבר לדלת)

גלזר: מה אתה עושה בכלל כל היום? מסתובב בחוץ. תפשתן בחוץ. כלום אתה לא עושה.

הרוצח: צא משם.

(שתיקה. הרוצח עושה תנועות ג'ודו איטיות כמתאמן, בוחן את שריריו ופתאום נפנה אל הדלת, בוועט בה. בוועט בה שוב ושוב עד שהיא נפרצת ונפתחת. מולו על האסלה יושב גלזר. אינו זז)

גלזר: מה תעשה? נו? מה תעשה עכשיו?
(הרוצח נפנה ממנו וסוגר את השפופרת)

גלזר: אתה חושב שבגיל שלי זה יוצא בקלות? אז לא יוצא בקלות. שום דבר לא יוצא יותר בקלות.... אני צריך להתרכז. אם אין לך סבלנות לשלפוחית שלי - תפשתן בחוץ! אם לא נוח לך, לך מכאן. לך אל אמא שלך. לך מכאן. זה הבית שלי ואני רוצה את הפרטיות שלי!
(הרוצח אינו עונה)

גלזר: לך. לך תמצא לך אישה. תעבוד ותמצא לך אישה. למה אף פעם לא רואים אותך עם אישה? אתה צריך לזיין. זה מה שאתה צריך. אתה צריך לנשום אוויר, לחיות... הרסת לי את הריכוז, הרסת לי.

(הוא קם מהאסלה, מרים את מכנסיו, יוצא מבית השימוש)

גלזר: לפחות היית עובד.

הרוצח: לך אתה לעבוד.

גלזר: איך אתה מדבר אל אבא שלך? איך אתה מעיז לדבר אל אבא שלך?

(הרוצח נכנס לבית השימוש, עומד בגבו לקהל ומשתין לאסלה)

גלזר: ורק שתדע. אני עובד!

הרוצח: במה אתה עובד?

גלזר: אני מסתכל. אני מסתכל על החיים. אני חושב.

הרוצח: אל תתאמץ יותר מידי.

גלזר: אני מסתכל מסביב ואני רואה מה שקורה.

הרוצח: חמש עשרה שנים אתה מסתכל. הגעת לאיזה מסקנה?

גלזר: דבר אחד אני יודע. לכל דבר יש סיבה.

הרוצח: עמוק. ממש עמוק.

(הרוצח יוצא מבית השימוש, חוזר למרוח את גופו בשמן. גלזר פותח קופסת יוגורט, אוכל ומתבונן בו בשתיקה. לבסוף אינו יכול להתאפק יותר)

גלזר: בשביל מה אתה צריך את השמן הזה?

הרוצח: אני נקי.

גלזר: אתה נקי?

(הוא פורץ בצחוק)

הרוצח: נקי.

גלזר: אלוהים יודע למה אני נותן לך להיכנס לכאן.

(גלזר חוזר לאכול. הרוצח ממשיך למרוח את גופו בשמן)

גלזר: היום מתי שירדתי לקנות במכולת למטה, פגשתי את

חדווה. המורה שלך. אתה זוכר אותה? קטנה אבל גוף טוב נשאר לה. מנוש כזה נפוח יש לה במכנסיים... דיברנו עליך.

הרוצח: אני לא זוכר שום חדווה.

גלזר: היא זוכרת אותך... מסכנה, הבעל שלה נפטר... שאלתי אותה מה שלומה. היא שאלה מה שלומי... עמדנו ככה. דיברנו קצת. היא גרה פה קרוב.

(שתיקה. גלזר אוכל וחוזר לדבר)

גלזר: היא זוכרת אותך. היא שאלה עלייך ולא ידעתי מה להגיד לה. היא שאלה אותי מה קורה איתך, ולא ידעתי מה לענות. זה תפס אותי. באמצע הרחוב. שאני לא יודע. יש לי ילד ואני לא יודע מה הוא ולמה הוא. מה הסיבה שהוא מסריח את האוויר סביבו... יש לה משקפיים עכשיו, אבל כזה מנוש במכנסיים.

(הרוצח מסתכל באביו שאוכל)

הרוצח: נוזל לך.

גלזר: מה.

הרוצח: על הסנטר. כאן. כאן.

גלזר: אז נוזל לי!

(הרוצח מוציא מכיס הג'קט את הכסף שקיבל מהמזמין ומניח על השולחן. גלזר מסתכל בשטרות ומזיז אותן בקצה הכפית שלו)

גלזר: דולרים.

הרוצח: אני עובד.

גלזר: אתה עובד....

הרוצח: כן. התחלתי לעבוד.

(שתיקה. גלזר חוזר לאכול, מסתכל בשטרות הכסף)

גלזר: כל כך הרבה?

(הרוצח מוציא את האקדח ממעילו ומניח על השולחן)

הרוצח: זו העבודה שלי.

(שתיקה)

גלזר: זה אמיתי?

(הרוצח מוציא קופסא קטנה שקיבל מהמזמין, פותח אותה ושופך כדורי ירי על השולחן)

הרוצח: משלמים לי להרוג.

גלזר: להרוג מה?

- הרוצח:** איש אחד.
- גלזר:** להרוג? להרוג ממש?
- הרוצח:** כן.
- (שתיקה)**
- גלזר:** מי האיש הזה שאתה הולך להורג?
- הרוצח:** מישהו.
- גלזר:** אתה מכיר אותו?
- הרוצח:** לא.
- גלזר:** הוא עשה משהו רע? הוא.... הוא פושע או משהו?
- הרוצח:** אני לא יודע.
- גלזר:** אתה אפילו לא יודע.
- הרוצח:** לא.
- (שתיקה. גלזר מסיט הצידה את קופסת היוגורט, נסוב אל הטלוויזיה, מפעיל אותה. מסתכל. הרוצח מתחיל להטעין בכדורים את המחסנית של האקדח. כעבור רגע גלזר נפנה בחדות אל בנו)**
- גלזר:** חבל שאתה לא קורא בתנ"ך, כמו שאמרתי לך פעם. חבל.
- הרוצח:** קראתי.
- גלזר:** לא קראת.
- הרוצח:** קראתי.
- גלזר:** מה קראת?
- הרוצח:** קראתי על קין.
- (שתיקה. גלזר חוזר להתבונן בטלוויזיה. הרוצח נואש מניסיונו למשוך את תשומת לבו של אביו. הוא מתלבש, נוטל את האקדח. גלזר מדבר אליו בלי להסתכל בו)**
- גלזר:** מה סיפרת שלקחו אותך? שאתה צייד? כמה אנשים הרגת?
- הרוצח:** הרגתי.
- גלזר:** לא הרגת אף אחד.
- הרוצח:** אני לומד. אני מתאמן.
- גלזר:** אי אפשר ללמוד את זה.

הרוצח: הכי אני מקנא בהוא שהרג את ראש הממשלה. זאת הייתה עבודה נקייה. זה איש מקצועי. ראית אותו בטלוויזיה? ראית איך הוא זז? צ'יק צ'ק. זו. שולף. יורה. לא מפחד. שום דבר. ישר, נקי. איף יו וונט טו שוט - שוט. דונט טוק. שוט.

גלזר: אתה רוצה להיות כמוהו?

הרוצח: הלוואי והייתי. אבל אני לא יכול. אין לי את הסגנון שלו.

גלזר: הסגנון שלו.

הרוצח: זה סגנון. כי הוא מאמין באלוהים. הכושר שלו הוא

מאלוהים. אני צריך להתאמן בלי אלוהים.

(הרוצח נפנה ברוגז מהשולחן ומאביו. אבל לפני יציאתו הוא מסתובב חזרה אל אביו, מחקה את רוברט דה נירו מ"נהג מונית")

הרוצח: אר יו טוקינג טו מי?

גלזר: מה?

(גלזר נוכח כי הוא עומד לצאת ופתאום הוא מדבר בדחיפות)

גלזר: החדווה הזאת, המורה שלך, אתה לא זוכר אותה? ...

כזה מנוש ראיתי לה במכנסיים... כזה. המשקפיים שלה

לא מפריעות. סתם עמדנו ככה ברחוב... חשבתי שאני

תופס אותה שם, באמצע הרחוב, עם האנשים מסביב

והאוטובוסים ופעם אחת, לפחות פעם אחת, להיות קבור

עד הסוף בפנים. להיעלם שם. למות. לא איכפת לי. פעם

אחת ולגמור עם הכול.

(שתיקה)

גלזר: הגוף כואב. אתה שומע? הגוף כואב נורא.

(שתיקה)

גלזר: מה שהכי הרג אותי, שלא היה לי על מה לדבר איתה.

רציתי ולא ידעתי מה להגיד. אפילו איפה היא גרה לא

העזתי לשאול.... זה הורג אותי. כי עם אחת כזאת הדברים

היו זזים אחרת.

(שתיקה. גלזר רוצה שבנו יאמר דבר מה, אבל האחרון שותק בעקשנות. גלזר נואש, נפנה אל חדר השירותים. עוצר)

גלזר: יום אחד אתה תיחנק בתוך הדם שלך. מתי שאני אצא מכאן
(מסמן אל חדר השירותים) אתה לא תהיה יותר. אתה תעזוב ואין
לך מה לחזור. זה לא הבית שלך.

הרוצח: זה לא הבית שלי.

גזלר: זהו!

הרוצח: אתה הבית שלי.

(גלזר קפוא רגע במקומו, וללא מילה נכנס לשירותים. סוגר בדפיקה את דלת
חדר השירותים. הרוצח יוצא)

3. לרגע היה שם בן אדם

(המזמין יושב בכסא ומסתכל בטלוויזיה. כעבור זמן קצר יוצא גלזר מחדר בשירותים, מתנהל באיטיות אל כיסאו. פתאום הוא מבחין במזמין ועוצר)

גלזר: אני מכיר אותך?

המזמין: לא.

(שתיקה)

גלזר: אתה יושב כאן מזמן?

המזמין: אני מחכה.

(שתיקה)

גלזר: זה הכסא שלי, הטלוויזיה שלי... גם הבית - שלי.

המזמין: אני יודע. הבן שלך אמר לי.

גלזר: הבן שלי. אתה מדבר על הבן שלי?

המזמין: אני מחכה לו. הוא אמר לי לפגוש אותו כאן.

גלזר: ומה הקשר שלך לבן שלי?

המזמין: אני המעסיק שלו. הוא עובד אצלי.

(גלזר רוצה להגיב, אבל אינו מסוגל לדבר. מיטלטל במצוקה בגלל אי יכולתו להגיב. המזמין סוקר אותו בתשומת לב)

המזמין: אתה מזיע. אתה רוצה לסלק אותי, אבל אתה מפחד. אתה

משותק. היית רוצה שאהיה רק חלום. חלום רע. אתה

יודע שהכיסא הזה תפוס. אתה יודע שהבן שלך קיבל כסף

לעשות עבודה. אבל מאוחר מידי, כי אנשים אינם מה שהם

יכולים להיות. הם מה שהם. הגלגל מסתובב והם תלויים

עליו. גם הבן שלך כבר תלוי עליו ואתה לא יכול לעצור

אותו. מזעזע, מה? אבל אני יכול להרגיע אותך. אתה לא

יחיד. ראיתי כבר מקרים קשים יותר.

(גלזר פונה לכיוון שמאל במה. ניתן להבחין כי הרוצח עומד שם. הרוצח אוחז בגליל נייר טואלט, מנגב את פניו בנייר. זה עתה נכנס)

גלזר: למה אתה לא נכנס? תיכנס.

(הרוצח אינו עונה)

גלזר: תיכנס!
הרוצח: הגעתי בזמן.
גלזר: אתה לא מרגיש טוב או משהו?
הרוצח: אני רק צריך להתנקות. זה הכול. רק לנקות....
גלזר: אז כנס. כנס.
הרוצח: אני תיכף נכנס.
 (הרוצח משתהה ואז מתקדם פנימה. נראה כשרוי במבוכה, מסמך בבלבול על מעילו ופניו)
הרוצח: זה מלא עלי. אני מכוסה ממנו. הוא מלא עלי.
גלזר: מה?
הרוצח: זה שפוך עלי....
גלזר: מה שפוך? מה.... תראה לי.... מה?
 (המזמין קם ממקומו. ובינתיים הרוצח ממשיך למחות בנייר את מעילו וצווארו)
המזמין: הרגת אותו?
הרוצח: הרגתי. אבל הוא נשפך עלי. הוא נשפך.
המזמין: איפה האקדח?
הרוצח: הרגתי אותו.
המזמין: לא השארת אותו שם?
 (הרוצח מסיט את כנפי מעילו וחושף את חולצתו ואת בטנו. האקדח נמצא בחגורת מכנסיו, אלא שכל חזית בגדו והאקדח מכוסים בנוזלים סמיכים וכהים. הרוצח מנסה להוציא את האקדח מחגורתו אבל אינו מצליח, ידיו רועדות. פתאום הוא מתמוטט באפס כוח ומתיישב על הרצפה)
גלזר: נפצעת? נפצעת?
הרוצח: זה לא שלי. זה שלו. זה ממנו. הוא נשפך עלי...
 (והרוצח מנסה להוציא את האקדח ולנקות את העיסה שעליו. הוא מתחיל לבכות)
הרוצח: עזור לי, אבא. עזור לי...
 (גלזר מתחיל להסיר את מעילו של הרוצח בהיסטריה)
הרוצח: חשבתי שיהיה נקי. רציתי שיהיה נקי...
גלזר: זה לא רק דם....

הרוצח: נכנסתי אחריו לשירותים במלון. הוא עמד עם הגב שלו אלי. עם הגב, לא ראיתי את הפנים שלו, רק את המעיל שלו וכיוונתי אליו ויריתי, אבל לא הייתה ירייה. לחצתי עוד פעם ולא ירה לא ירה....

(המזמין מחלץ את האקדח מהחגורה, נוטל אותו במטפחת נקייה, מתבונן בו בזהירות)

המזמין: הוא נצור. לא בדקת. לא פתחת את הנצרה. הוא לא יכול היה לירות. היית צריך לבדוק.

גלזר: הוא עשה מה שצריך! הוא בדק הכול!

הרוצח: ואז הוא ראה אותי בראי עומד עם אקדח, דרך הראי, היה ירוק, המון ירוק מהחרסינות, והוא הסתובב אלי, ניסה לקחת את האקדח. ופחדתי שייקח, שאני לא אוכל להחזיר, אז הכיתי אותו בפנים. פחדתי ממנו, אבא. ראיתי את העיניים שלו. הוא ראה את שלי. הוא לא התגלח והתחיל דם מהאף שלו. אבל הוא לא עצר והמשכתי להכות אותו. לתוך הפנים. כי הוא ראה אותי, וכבר הכול היה אבוד, כי הוא ראה אותי. ראה מי אני. ראה מה אני. ואת הקנה הכנסתי לו לתוך העין וזה התפוצץ לי על הקנה. נמרח לי שם. העין שלו, ואני השתגעתי. לא יכולתי להפסיק. כי הכול אבוד. והוא בכה והתכופף ואני דפקתי לו את הראש בכיור, בקערה הזאת של הכיור. וזה נשבר לו, אבא, כמו... אני לא האמנתי, זה נשבר לו בתוך הכיור, וראיתי את המוח תלוי פתאום החוצה, חתיכה של ג'לי כזה תלויה לו החוצה, זה המוח. פתאום ראיתי את המוח של בן אדם. ראיתי, אבא, ראיתי והתחלתי להקיא ואני חושב שהתעלפתי, כי מצאתי שאני על הרצפה, לידו, גם הוא על הרצפה לידי. זה היה חי, אבא. המוח שלו. חי. עוד חי. האיש מת וזה חי. המוח שלו, וראיתי את המחשבות שלו הולכות לאט יותר, זזות מתחת לקרום לאט יותר. לאט יותר. לאט יותר. רועדות מתחת לג'לי, ואז זה הפסיק לחשוב, נגמר.

(גלזר עוד נאבק להסיר ממנו את החולצה)

גלזר: הוא רועד.

המזמין: זה טבעי.

גלזר: הוא רועד. הוא לא יכול להפסיק לרעוד.

(הרוצח דוחף את ידיו של גלזר בהיסטריה שלא ייגע בו, אבל אביו מתעקש)

גלזר: תפסיק! אני לא מרביץ לך! אני עוזר לך!

הרוצח: חשבתי שאולי חטפו אותי, כי אני לא מכיר את כל החרסינות הירוקות האלה. אף פעם לא ראיתי, והמים שנזלו על הקיר. אולי חטפו אותי. אולי אני איננו בכלל, בכלל. עד שהבנתי שזה אני, שרק התעלפתי.

(המזמין מסתכל באב ובבן בתשומת לב, חוכך בדעתו ומחליט)

המזמין: תעמיד אותנו על הרגליים!

גלזר: להעמיד אותנו?

המזמין: על הרגליים! על הרגליים!

(גלזר מסייע לבנו להיעמד. המזמין עוטר בינתיים את האקדח במטפחת גדולה)

המזמין: עכשיו אתה תשמע אותי טוב. אתה שומע אותי?

גלזר: הוא שומע אותך. הוא שומע.

המזמין: תשמע טוב. זה הרגע הגדול שלך. זה הרגע. להישאר שם או

להיות פרופסיונאלי. יודע מה זה פרופסיונאלי? אני רוצה לשמוע אותך. דבר אלי. תסתכל אלי.

גלזר: הוא רואה.

המזמין: הוא מסתכל, אבל הוא עוד לא רואה.

גלזר: הוא שומע.

המזמין: יודע מה זה פרופסיונאלי? זה לעשות החלטה, או שאתה

נשאר שם, בתוך המוח שלו. או שאתה יוצא, מטפס

למעלה, מוצא את הקצב שלך, נכנס לקצב, נושם אוויר,

מתרומם. מבין אותי? כי אתה היית שם. ראית על מה

כולם מדברים. עכשיו אתה יודע מה כל הסיפור הזה -

החיים. ראית מוח. ראית. ראית ונשארתי בחיים. אתה

מנצח. ניצחת. ניצחת כי נשארתי בחיים. עכשיו אתה יודע

שאתה חי. פעם ראשונה שאתה יודע שאתה חי. רק מי שהרגיש את הסוף יודע מה הטעם של החיים. כי הוא יכול לזלול אותם. הוא יודע שהוא חי, חי. הוא נשאר בחיים. הוא הרג ונשאר בחיים. שומע?

(בהדרגה נדמה שהרוצח מתחיל להתאושש)

המזמין: השוויצרים. שוויץ. יודע למה הם מתים? למה הם מתאבדים כל הזמן? כי הם לא חיים. הם לא נלחמים. הם עושים שעונים, אז הם מנסים למות כדי לדעת שהם בחיים.

גלזר: הוא יודע מה זה שוויץ. נכון שאתה זוכר? שוויץ... (גלזר מצליח להוריד את חולצתו של הרוצח. הוא מקנח את פלג גופו העליון במטלית לחה)

המזמין: אני מקנא בך. אתה נלחם עכשיו. אתה שם בתוכו. ההתרגשות הזאת, הבהלה הזאת, הכוח הזה, הייאוש הזה, הדם שדופק פטישים, היובש בפה, הזיעה. הזין. עמד לך הזין? אלה החיים. תאר לך שכל החיים היו התרגשות כזאת. זו חוויה שעוד תתגעגע אליה. אבל עכשיו אתה צריך לצאת משם. יותר מידי צפוף לך שם ואני אוציא אותך. אתה שומע אותי?... עכשיו אתה רק צריך להיכנס לקצב שלך. לחזור אל הקצב שלך.

גלזר: תשמע את האיש. הוא יודע על מה הוא מדבר. יש לו ניסיון.

המזמין: נשום עמוק. עמוד מתוח. קח אוויר. חמצן. מלא. תרגיש את השרירים שלך, את הגידים מתחברים, את הדם שלך זורם.

הרוצח: אני מרגיש אותו זורם.

גלזר: אתה ילד טוב.

המזמין: אתה עומד. אתה נושם. אתה מחובר. אתה בשליטה.

גלזר: אמרתי לך. למרות הכול הוא ילד טוב.

המזמין: אתה נכנס לקצב שלך. אתה מדויק. אתה בשליטה.

הרוצח: הקצב שלי.

המזמין: אתה נקי. אתה בשליטה.

הרוצח: אני בשליטה.

המזמין: זה טוב. לאט. אתה נושם לאט. הדם זורם לאט. אתה מנצח.

הרוצח: אני בשליטה.

המזמין: עכשיו אתה יכול להתחיל להסתכל סביבך. אתה יכול לצאת מתוך הגוף שלך. העולם נפתח. אתה יכול להסתכל בעולם. הנה העולם. תסתכל בטלוויזיה. אתה מסתכל?

הרוצח: אני מסתכל.

המזמין: אתה רואה. אתה שומע. אתה מבין.

הרוצח: אני מבין.

המזמין: זה טוב.

גלזר: זה לא סתם טוב. זה טוב מאוד! אתה רוצה מים? לשתות מים?

המזמין: בלי מים. הוא בעצמו. לבדו. זה שלו. הוא צריך לדעת להתגבר בעצמו. תתרחק ממנו. נראה איך הוא עומד. נשום עמוק.

גלזר: עמוק. הוא אמר לך עמוק. שהנשימה לא תרעד לך בפנים, אה?

הרוצח: אני לא רועד.

המזמין: איך אתה מרגיש?

הרוצח: אני מרגיש בסדר.

גלזר: זה טוב מאוד, אה?

המזמין: זה טוב.

הרוצח: אני מרגיש בסדר גמור.

המזמין: אתה יכול לחשוב עכשיו כמה החיים מתוקים. כמה מתוקים הם יכולים להיות כשהכול שוקע בזיכרון. הכול הופך רק לזיכרון. אתה משוחרר. אתה חופשי. אתה בשליטה.

גלזר: מאוזן. הוא מתכוון מאוזן.

הרוצח: אני מאוזן.
המזמין: טוב.
הרוצח: אני מקצועי.
גלזר: אתה מקצועי. בטח שאתה מקצועי.
המזמין: אתה מרגיש נקי.
הרוצח: אני נקי.
המזמין: שקט?
הרוצח: אני שקט. אני מקצועי.
המזמין: כי אני עובד רק עם אנשים שיש להם את הקצב הנכון.
הרוצח: אני מוכן לשתות מרק אם אתה רוצה.
המזמין: אני מאמין לך.
גלזר: אר יו טוקנג טו מי?
הרוצח: מה?
גלזר: אר יו טוקינג טו מי?
הרוצח: זה עבר לי.
המזמין: אתה בטוח?
הרוצח: אני בטוח. עבר לי.
המזמין: ככה צריך.
הרוצח: אני מוכן לקבל עבודה, אם יש, אני מתכוון, מתי שיהיה.
 (שתיקה)
הרוצח: כי זה עבר לי. עבר לגמרי.
 (ושלושתם עומדים, מבטם נודד אל הטלויזיה. נשמעת המוזיקה של התחלת
 ההצגה. האור יורד. השלושה נראים כצללים על רקע השלט המואר ואור מסך
 הטלויזיה)

סוף